За Родину горсть умирает, за свободу – десяток.
А вся остальная война для кого?..
Із пісні В.Оксіковського "Махно".

1.

Цвіт рожевий, весело танцюючи,
Падає з п’яніючих дерев.
Вік – як віск, –
Тепло своє кочуюче
На погані долари дере.

Театральний Місяць над левадою.
Сік блистить вікном у інший світ.
Серце, мов обличчя, що пригадує,
Як воно стогнало у траві.

Пахне тілом жінки високосної
Ця земля космічно-весняна,
На якій із шаблями і косами
Юні весни… і стара війна.

І війна, стара та неодружена…
Тяжко воювати навесні…

Блиснуло.
І з голосом простудженим
Сам Перун пронісся на коні.

Дві сестрички-кулі обіймаються:
Тій на Захід, ну а тій – увись.

Десь над серцем хлопчик усміхається
Той, що на війні не народивсь.

2.

Старе, набридле предкам нашим небо…
Сіряча правда.
Золото церков.
Весна й війна,
Якої всім не треба, –
Як сік і кров.

Весна й війна.
І цвіт, і бинт рум’яний…
Безкрилий ангел душу обійма,
А ж поки окаянно-покаянна
Засне зима.

І златосрібне молоко із медом
Захлюпає, розбестить далину.
Весна й війна.
Вони усій планеті
Складуть ціну.

І після того вірити у поступ?
І після того людство прославлять?..

Липке, набридле… з молитвами й постом…
Як в церкві… тать.

Та серед людства –
Мама і кохана.
Та серед людства –
Діти і діди…

І я впаду поранений, весняний
У їх сліди.

3.

Дурна війна поза межею слів.
Багдад гуде молитвами імамів.
Я, в людстві розчарований, змілів,
Немов дитя під бомбою без мами.

Своєї зірки голос загубив,
Який вже чув, мов дзвін своєї ж крові.
Повстали рабовласники.
Раби ж
Були і так завжди й на все готові.

Печаль космічна.
Бойня ще земна.
Хоч не за землю, не за честь…
Куди там…
В мою весну просочилась війна,
Немов ковбой з повадками бандита.

Тож замість птахів зверху літаки,
Немов розп’яття срібні в золотому…
Чом людство не людніє за віки,
Відомо тільки Богові.
Одному.